

- [Qui som](#)
- [Contacta](#)
- [Publicitat](#)
- [Avís legal](#)
- [626 863 848 – WhatsApp](#)

- [Notícies](#)
 - [Actualitat](#)
 - [Cultura](#)
 - [Societat](#)
 - [Esports](#)
 - [Entitats](#)
 - [Baix Gaià](#)
- [Opinió](#)
- [Vida Social](#)
- [Entrevistes](#)
- [Reportatges](#)
- [Agenda](#)
- [El CLub](#)

Select Page

Rafa Marrasé: “A Tarragona

aquell que surt del cercle virtuós i vol fer quelcom diferent, queda aïllat en l'oblit. Tot forma part d'un relat dissenyat de fa anys”

14 abril 2022

Entrevista realitzada per **Òscar Ramírez Dolcet**

Hi ha periodisme incòmode, per desgràcia massa poc, que permet treure els colors a aquelles empreses o a certa casta política que tot ho solucionen amb diners, tapant la boca als mitjans (en molts casos pseudomitjans) a canvi de silenci, girar-se d'esquena, fer la vista grossa i viure del “momio” de la química o el gabinet de torn.

El Rafa Marrasé és el creador i director del Porta Enrere, web que ha donat pas al llibre.

El periodisme incòmode és directe, sense embuts i explicant les coses sense amagar-ne detalls. És aquell que, per exemple, destapa la corrupció a algunes de les empreses municipals de Tarragona per part dels seus gerents, explica els veritables nyaps dels fallits i impresentables Jocs Mediterranis de Tarragona o evidencia les constants errades que porten a malmetre el preuat Patrimoni declarat com a universal per la UNESCO ara fa dues dècades.

Tot això i molt més, perquè la col·lecció de brossa amagada sota la catifa tarragonina és enorme, ha estat publicat per "Porta Enrere", el mitjà més incòmode de la ciutat que coordina el periodista més incòmode de la zona, el Rafa Marrasé.

Ara, de part de la brutícia destapada, se'n ha fet un llibre que recull una selecció dels articles publicats els darrers cinc anys. Es diu "Tarragona, el rastre del sutge" i l'ha

publicat Lo Diable Gros. Amb l'autor, amb el Rafa, en parlem amb i moltes ganes.

Rafa, el rastre del sutge és una radiografia d'una Tarragona que no es coneix perquè no interessa parlar-ne, perquè incomoda parlar-ne. Diguem que, a més, és també el punt de partida de "Porta enrere", el teu mitjà de comunicació. Perquè et vas decidir al seu moment a crear-lo?

Vaig decidir crear Porta Enrere davant la constatació que en aquesta ciutat, com a periodista, era gairebé impossible publicar certes coses. La pressió de l'administració (l'Ajuntament de Tarragona, però també d'altres del territori, així com de les empreses més importants) feia impossible que certs temes sortissin a la llum. La idea de crear quelcom on publicar aquelles històries que els principals mitjans no volien publicar va sorgir quan treballava en un d'aquests mitjans. Era l'any 2014 i des de l'Ajuntament de Tarragona van trucar al mitjà on treballava, un diari gratuït que reparteix milers d'exemplars cada dia, i van vetar la publicació d'articles meus sobre els Jocs Mediterranis. Aquell era el gran projecte de Ballesteros com a alcalde i aleshores, el 2014, ja s'intuïa que allò anava pel pedregar. Em van dir que ja no podia publicar res més sobre els Jocs i aquell dia vaig sortir de la redacció decidit a fer alguna cosa. El pas definitiu cap a la creació de Porta Enrere va arribar quan treballava en una revista de gran format, el Viu Tarragona. M'encarregava de redactar tots els continguts i de triar els temes de cada número. Els editors em deixaven fer. Així, vam poder fer monogràfics sobre els Jocs Mediterranis, l'estat del patrimoni històric de la ciutat, les obres del Mercat Central, Barcelona World o el projecte Smart City, entre molts altres temes. Va ser llavors quan les pressions van ser més fortes. Els editors van agafar por i em van dir que calia fer una altra mena de temàtiques, menys punyents. Ho vaig fer, però vaig pensar que el ciutadà no es podia quedar sense saber la veritat. Vaig posar en marxa Porta Enrere l'estiu de 2016. Poc

més d'un any després, els editors del Viu (compaginava les dues publicacions) em van obrir les portes perquè "marxés". Les pressions no havien cessat.

Porta Enrere és el mitjà que tota ciutat necessita i que els polítics i grans empreses evitarien tenir. Fins a quin punt creus que és incòmode per a ells?

És molt incòmode. De fet, no fa gaire vaig rebre la trucada d'un polític que em va acusar d'haver estat el causant de la fi de la seva carrera política. Per a ells, polítics i empresaris corruptes, soc una preocupació perquè no em poden controlar. Abans en tenien prou a trucar als propietaris o editors dels mitjans on treballava per tal de silenciar-me. Ara no poden perquè el propietari i l'editor de Porta Enrere soc jo.

L'estat del Teatre romà, ple de rovelles de les obres, és un clar exemple de la deixadesa municipal. foto: Jordi Play

El que està clar és que la gent d'a peu, una part de l'empresariat, de la societat treballadora que fa bé les coses, està interessada en llegir allò que publiques. Et notes recolzat en aquest sentit?

Sí i no. Rebo molts missatges de molta gent que em diu que faig una gran feina, que sense Porta Enrere no sabrien la missa la meitat del que passa a Tarragona. Això m'encoratja a seguir treballant. Però moltes persones no acaben d'entendre que per fer això que faig a Porta Enrere cal també una altra mena de suport: l'econòmic. La gent s'ha acostumat a disposar de la informació gratuïta a internet, un error estratègic dels mitjans quan van posar en marxa les seves edicions en línia. Ara, tots corren a posar murs de pagament després de 20 anys d'oferir de franc a internet allò que havies de comprar en paper. Aquesta és la crisi de viabilitat dels mitjans i, per ara, ningú ha trobat la fórmula màgica. Jo crec, però, que només n'hi ha una: la credibilitat. La societat haurà de discernir quins mitjans són rigorosos i pels quals cal pagar. Aquest suport ciutadà serà clau per la supervivència dels mitjans, especialment aquells que, com Porta Enrere, anem a contracorrent i expliquem coses que els altres no expliquen.

Costa exercir aquest tipus de periodisme clar i sense embuts? Quin preu pagues per poder-lo fer?

Costa molta feina i moltes hores de dedicació i perseverança, però és apassionant. Cada investigació que faig és un repte i no penso en les conseqüències negatives cap a a la meva persona que hi pugui haver. Si ho pensés, potser no ho faria, tot i que soc conscient sobre què implica fer aquesta mena de periodisme. L'objectiu de qualsevol periodista ha de ser explicar la veritat de forma rigorosa i això és el que intento fer a cada article. Aquest punt és innegociable. En quant al preu que pago és el de saber que tinc les portes tancades de possibles feines en un futur i que hi ha gent que ja no et diu

ni hola. Jo, però, tinc la consciència molt tranquil·la. No he estat pas jo qui s'ha aprofitat dels recursos públics en benefici propi o qui ha contaminat el medi ambient o la població any rere any conscientment. Són ells els que haurien d'estar avergonyits. Suposo que no em poden ni veure perquè amb els meus articles els poso davant el mirall i els despullo davant l'opinió pública.

Un dels fets és que funciono amb el sistema de donacions traduïdes en una mena de subscripcions a la web i que no tens cap baner de publicitat en aquest espai. És un doble sacrifici, perquè costa fer subscriptors i encara costa més "viure" sense la publicitat que alimenta a tots els altres mitjans.

La independència periodística (aquí i a la Xina Popular, que diria Carod Rovira) té un punt dèbil: el finançament. La majoria de mitjans reben grans quantitats de diners de les administracions públiques i, en el cas de Tarragona, les empreses petroquímiques o el Port (tal com vaig publicar al seu moment). I això és extrapolable a la resta de Catalunya, Espanya, Europa i el món. La societat ha de ser conscient que si vol un periodisme lliure (de debò) que no estigui sotmès al control dels polítics o de les grans corporacions l'ha de finançar. Durant dos anys vaig instal·lar un mur de pagament per accedir als articles de Porta Enrere. Ara ho fan gairebé tots els mitjans. Molts subscriptors em demanaven que obrís el mur perquè la resta de la societat hi pogués tenir accés lliurement. Els meus mecenes consideraven que allò que publicava era de tanta importància que havia d'arribar com més gent millor. I tenien raó, així havia de ser perquè jo entenc el periodisme com un servei públic. Finalment, vaig decidir obrir els continguts, que ara poden ser llegits per tothom, i continuar demanant aportacions perquè el projecte continuï viu. Falta, però, molt més suport perquè Porta Enrere continuï sent una realitat i perquè creixi i puguem investigar molts més casos. Em falten hores i mans.

Parlant dels qui fan les donacions a Porta Enrere, quin perfil tenen?

És difícil fer un retrat robot perquè no demano detalls personals dels subscriptors o mecenes quan es donen d'alta. Amb tot, he tingut l'oportunitat de conèixer a molts d'ells en persona. En general, estem parlant de ciutadans amb ganes de saber què està passant realment a la seva ciutat i al seu entorn, gent que es preocupa per tenir una societat més justa i transparent. Són persones amb unes inquietuds que cada vegada sovintegen menys. I aquí, en la falta de ciutadans compromesos, és on es troba el principal aliat de la corrupció: la indiferència. Entre els silencis mediàtics de gran part dels mitjans i el "passotisme" d'una part significativa de la ciutadania, els polítics amb pocs escrúpols fan el seu agost.

I parlant de la publicitat, suposo que la típica empresa petroquímica que posa diners a tots els mitjans de Tarragona t'haurà ofert el seu suport econòmic, oi? Has rebut ofertes per posar-te publicitat sense que ho hagis demanat?

Sí, però va ser de manera molt informal. M'ho van oferir com aquell qui no vol la cosa. Crec que ells són conscients que jo estic fent una cosa molt diferent a la resta i que no acceptaré determinades condicions o prerrogatives i ja ni ho proven perquè saben que es trobaran amb una negativa.

Sovint, certes empreses paguen a tots els mitjans per tenir-los silenciats i sota control. Així, hi ha fets que es poden fer sense perill que es es puguin denunciar.

Has destapat nombrosos escàndols que demostrin el mal funcionament de les empreses municipals i la mala praxis de gran part de la classe política. Diguem que no és res nou però que, per altra part, no s'havia fet fins ara. Fins a quin punt arriba la corruptela i quina part en sap el ciutadà d'a peu?

Jo sempre dic que l'existència de Porta Enrere és la mostra palpable del fracàs del periodisme a casa nostra. Molts dels articles i casos de corrupció que he publicat es remunten a fa alguns anys, però ningú havia publicat res. Com dius, potser molta gent ho sabia o ho intuïa, però ningú s'havia atrevit a explicar-ho. Tarragona, i per extensió el territori, és així, tothom ho sap tot però parlen d'amagatotis perquè tenen por. La corruptela arriba fins a les més altes esferes, no només polítiques, sinó també estructurals de l'administració. Hi ha

treballadors públics que estan ficats fins al coll en casos de corrupció escandalosos. La Font dels Lleons n'és una prova, però no l'única. Empleats de l'administració pública que taquen el nom i la bona feina de la gran majoria dels seus companys que fan una tasca encomiable. Hi ha un lobby de poder entre alguns alts funcionaris que realment és preocupant. Un *establishment* que funciona al marge de l'equip de govern de torn que fa i desfà com vol. Això sí, hi ha hagut determinats governants que han afavorit aquest "lobby", promocionant professionals que ara, pel seu estatus laboral, són intocables. Aquests favors no s'obliden i alguns dels beneficiats de les esmentades promocions i ascensos actuen com una autèntica cinquena columna quan a la Plaça de la Font mana qui no combrega amb els seus interessos.

Creus que Tarragona és una ciutat que dona cobertura a mediocres que diuen posseir informació i que premia a personatges que no es mereixen el pes social que tenen?

[quan dius "posseir informació" et refereixes a periodistes o líders veïnals?] Mediocritat és la paraula. No només per aquests personatges que esmentes, que fa anys que viuen del xantatge electoral perquè diuen que tenen el control de determinat nombre de vots, sinó que aquesta definició és extensible a molts personatges coneguts de la ciutat. A Tarragona aquell que surt d'aquest cercle "virtuós" i vol fer quelcom diferent, arriscat, valent, fugint de la ciutat de províncies que volgudament s'ha fabricat, queda aïllat, defenestrat i en l'oblit. Tot forma part d'un relat dissenyat de fa anys i al que s'incorporen, a poc a poc, noves generacions d'aprenents de com ser un mediocre i no morir en l'intent. Aquesta mediocritat s'ha apoderat de la ciutat de fa molts anys.

El medi ambient i el patrimoni segueixen sent dos àmbits fortament afectats per la inoperància política i la mala gestió. Tant costa fer les coses bé?

Jo diria que no interessa fer les coses bé. En el cas del medi ambient és obvi. Som a l'any 2022, la indústria petroquímica es va instal·lar als 70 del segle XX i no s'ha fet mai un estudi epidemiològic i de contaminació de l'aire amb diners públics. Això parla molt clarament de les intencions de la classe política. Saber la veritat provoca pànic. Posem que es fa un estudi i els resultats mostren, per exemple, que la població està exposada a una contaminació altíssima. Què passaria? El debat sobre la presència de la petroquímica seria aferrissat i amb dades a la mà (que no s'han tingut mai, per cert). Però els polítics no volen tenir aquest debat perquè tenen por de perdre una font d'ingressos i generadora de llocs de treball enorme. De fet, els primers que no volen saber la veritat són els treballadors perquè tenen por a perdre la feina. La por, sempre la por.

Pel que fa al patrimoni hi ha hagut una barreja de falta de voluntat política i d'ineptitud. A parts iguals, però en grans quantitats. Els monuments de la ciutat no estan millor ara que quan Tàrraco (el seu conjunt monumental, que inclou restes en altres municipis) va rebre la distinció de Patrimoni Mundial de la Humanitat per la Unesco a finals del 2000. De fet, estan pitjor. Quan s'han fet actuacions al patrimoni històric ha estat per destrossar els ja malmesos monuments. Només cal recordar el teatre romà i Sedassos. Es poden entendre aquelles actuacions? Hi ha algú al volant? Lo de Minerva va ser el sùmmum de la incompetència. Fins i tot a mi em va costar acceptar-ho quan em van avisar. Fins que no ho vaig veure no m'ho vaig creure. I aquí no ha dimitit ningú. No tenim ni prou tècnics ni destinem prou recursos al patrimoni. La comparativa amb Mèrida és sagnant. Tothom s'omple la boca amb el patrimoni però ningú hi aposta de forma decidida. Cal algú amb lideratge que sigui capaç de destinar els recursos municipals suficients i fer entendre a la Generalitat i a l'Estat que han d'invertir de forma decidida al patrimoni de Tarragona.

Estat de l'emblemàtica font dels Lleons. És una vergonya absoluta

Foto: Porta Enrere

Les pressions i amenaces anònimes formen part del dia a dia dels periodistes lliures i atrevits com tu. N'has rebut moltes?

Si la pregunta és si he rebut un corb mort com aquell funcionari de la Font dels Lleons la resposta és no. M'han dit que m'estava guanyant molts enemics, que si era conscient dels problemes que podia tenir si continuava fent el periodisme que feia i coses així. Però no he rebut cap trucada amenaçadora ni cap anònim. De moment.

Com està funcionant la promo del llibre? Hi haurà una segona part?

La resposta va ser molt bona. És cert que és un recull d'articles i que si algú vol, els pot trobar al web de Porta Enrere, però un llibre és un objecte tangible, una prova

física de les evidències de la corrupció que hi ha a la ciutat. Aquesta era la motivació del llibre: fer quelcom que es pogués tocar i que estigués a les biblioteques i hemeroteques del país perquè quedés constància d'allò que s'explica més enllà de trobar-se a internet. No sé si farem una segona, tercera o quarta part, tant de bo. Ho he de parlar amb l'editorial. El que és segur és que hi haurà més llibres i que no seran un recull d'articles, sinó noves investigacions molt potents.

Fins a on estàs disposat a arribar a nivell de denuncia amb el teu mitjà? Hi ha límits en la denuncia que exerceixes?

On sigui, no hi ha límits per explicar la veritat.

626 863 848

info@altafulles.cat

Vine al nostre club!

Vols unir-te gratuïtament i gaudir de descomptes i premis?

[Som-hi](#)

Informa't abans que els altres

Si vols estar al dia de tot el que publiquem en aquesta web, apunta't aquí. No fem spam... ☐

Email

Subscriure'm

Resum Política de privacitat i protecció de dades

* **RESPONSABLE:** És el meu deure informar-lo que les dades de caràcter personal que em proporcionis omplint el present formulari seran tractades per Altafullenca de Comunicació Integral s.l. com a responsable d'aquesta web.

* **FINALITAT:** l'enviament de notícies i comunicacions d'altafulles.cat.

* **LEGITIMACIÓ:** Consentiment de l'interessat.

* **DESTINATARIS:** Com a usuari i interessat li informo que les dades que em facilita estaran ubicats en els servidors d'Automatic (proveïdor del servei de subscripcions d'altafulles.cat). Veure [política de privacitat d'Automatic.](#)

* **DRETS:** Té dret, entre d'altres, a accedir, rectificar, limitar i suprimir les seves dades. Pots obtenir informació addicional i detallada sobre Protecció de Dades i consultar la nostra política de privacitat en la nostra pàgina d' [Avis legal](#).

Segueix-nos

No et perdis tota l'actualitat d'altafulles.cat a les xarxes socials

- [Follow](#)
- [Follow](#)
- [Follow](#)
- [Follow](#)

- [Qui som](#)
- [Contacta](#)
- [Publicitat](#)
- [Avis legal](#)

- [626 863 848 – WhatsApp](https://www.whatsapp.com/business/profile/626863848)

© 2020 Altafulles ~ info@altafulles.cat | weBDesing: [efeonce](https://www.efeonce.com)
626 863 848

Envian's un WhatsApp amb el teu nom, cognom i correu electrònic i passaràs a formar part del club d'Altafulles.

És un Club gratuït i que comporta tenir accés a descomptes a certs productes, accés a algunes activitats culturals i amb la possibilitat de prendre part a sortejos per guanyar premis.

[Som-hi](#)